

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เรื่อง การหารและ โจทย์ปัญหาการหารโดยชุดฝึกทักษะ

ปัทมา ถาวร*

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบทดลองมีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้การสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่องการหารและโจทย์ปัญหาการหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสระไม้แดง จังหวัดฉะเชิงเทราให้ได้ตามเกณฑ์ 80/80 (2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการหารและโจทย์ปัญหาการหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสระไม้แดง ตำบลคูยายหมี

อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา ปีการศึกษา 2561 จำนวน 24 คน การเลือกแบบมีจุดมุ่งหมายหรือแบบจงใจ (Purposive Sampling) เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะเฉพาะตรงกับปัญหาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย (1) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมการเรียนรู้การสอนเรื่องการหารและโจทย์ปัญหาการหารที่ใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์

(2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการหารและโจทย์ปัญหาการหาร ซึ่งเป็นแบบทดสอบ แบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.78 มีค่าความยากง่าย 0.20 – 0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก -0.07 – 0.53 หาค่าความแตกต่างระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้สถิติทดสอบ Dependent Sample t test (3) แบบฝึกทักษะการ เรื่องการหารและโจทย์ปัญหาการหาร 5 เล่ม

ผลการวิจัยพบว่า (1) ประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้การสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง การหารและโจทย์ปัญหาการหารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีค่าประสิทธิภาพ เท่ากับ 80.04/80.28 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 ที่กำหนดไว้ (2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่องการหารและ โจทย์ปัญหาการหารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าก่อนเรียนวิชาคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

*นักศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศาสตร์และการจัดการเรียนรู้

คำสำคัญ

ชุดฝึกทักษะ การหาร โจทย์ปัญหาการหาร ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แผนการจัดการเรียนรู้

บทนำ

คณิตศาสตร์เป็นวิชาที่มีความสำคัญมากในปัจจุบัน เพราะเป็นวิชาที่เราต้องใช้ในชีวิตประจำวัน คณิตศาสตร์มีส่วนช่วย วางแผน ตัดสินใจ และแก้ปัญหาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม อีกทั้งเป็นเครื่องมือในการศึกษาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนศาสตร์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง คณิตศาสตร์จึงมีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตให้ดีขึ้น นอกจากนี้คณิตศาสตร์ยังช่วยพัฒนามนุษย์ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ มีความสมดุลทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา และอารมณ์ รวมถึงสามารถอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (กรมวิชาการ, 2545 : 1)

ในการเรียนคณิตศาสตร์นั้น เมื่อครูสอนโดยเน้นที่เป็นเนื้อหามากเกินไป ทำให้นักเรียนยากที่จะเข้าใจ บางคนเข้าใจแล้วแต่เป็นการเข้าใจที่ไม่ยั่งยืน ควรจัดให้เด็กมีการเรียนรู้แบบฝึกฝน และใช้แบบฝึกทักษะที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในเนื้อหาการเรียนคณิตศาสตร์

การเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์นั้นจำเป็นต้องมีรูปแบบที่เหมาะสมและตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนเพราะฉะนั้นวิธีหนึ่งที่น่าจะนำมาสอนเพื่อแก้ปัญหาการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์คือ คือ การใช้แบบฝึกที่ผู้เรียนสนใจ เพราะคณิตศาสตร์เมื่อผู้เรียนเห็นตัวเลขก็ทำให้ความสนใจน้อยลงเพราะฉะนั้นการทำแบบฝึกที่มีความน่าสนใจ จะทำให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น

ดังนั้นผู้วิจัยมีความสนใจที่จะทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การหารและโจทย์ปัญหาการหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยเปรียบเทียบผลการเรียนก่อนใช้แบบฝึกทักษะกับหลังการใช้แบบฝึกทักษะ ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการสอนให้น่าสนใจมากยิ่งขึ้น คาดว่าวิธีการสอนแบบใช้แบบฝึกทักษะจะช่วยทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนเพิ่มขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่องการหารและโจทย์ปัญหาการหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสระไม้แดง จังหวัดฉะเชิงเทรา ให้ได้ตามเกณฑ์ 80/80

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการหารและโจทย์ปัญหาการหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะ

สมมุติฐานในการวิจัย

1. ชุดการเรียนการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่องการหารและโจทย์ปัญหาการหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสระไม้แดง จังหวัดฉะเชิงเทราที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการหารและโจทย์ปัญหาการหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะ หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

นักเรียนปีการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตคุณภาพที่ 10 อำเภอสนามชัยเขตที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 8 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสระไม้แดง ตำบลคูยาย หมู่ 1 อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา ปีการศึกษา 2561 จำนวน 24 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive or Judgment Sampling)

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหนองยาง ตำบลหนองยาง อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา ปีการศึกษา 2561 จำนวน 42 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive or Judgment Sampling)

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่องการหารและโจทย์ปัญหาการหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่องการหารและโจทย์ปัญหาการหาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่นำมาใช้ในการทดลองในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ความหมายการหารและการฝึกทักษะการหารและโจทย์ปัญหาการหาร ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 10 ชั่วโมง
ตามตารางเรียนปกติของนักเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เรื่องอาหารและโภชนาการ จำนวน 30 ข้อ
2. ผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยตัวเอง ตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะ
3. นำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาหาค่าทางสถิติด้วยเทคนิค Dependent sample t-test

ผลการวิจัย

1. ประสิทธิภาพของชุดการเรียนการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่องอาหารและโภชนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีค่าประสิทธิภาพ เท่ากับ $80.04/80.28$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ $80/80$ ที่กำหนดไว้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่องอาหารและโภชนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าก่อนเรียนวิชาคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ โดยมีผลคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน \bar{X} เท่ากับ 8.33 และ $SD.$ เท่ากับ 3.435 ผลคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน \bar{X} เท่ากับ 24.08 และ $SD.$ เท่ากับ 3.092

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยสามารถนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. จากการหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่องอาหารและโภชนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ชุดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่องอาหารและโภชนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ $80.04/80.28$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ $80/80$ ที่กำหนดไว้ ซึ่งมีประสิทธิภาพของกระบวนการสูงกว่า ค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้สร้างชุดการเรียนที่มีกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ

เรื่องอาหารและโภชนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความน่าสนใจ สามารถถ่ายทอดเนื้อหาความรู้ให้เกิดความเข้าใจได้ง่ายทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรม ทุก ๆ กิจกรรมที่ผู้วิจัยจัดให้ มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับเนื้อหาและระดับของผู้เรียนและทำให้ง่ายไปยาก ช่วยการเรียนรู้และแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสระไม้แดง จังหวัดฉะเชิงเทรา ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะเรื่องอาหารและโภชนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มทดลองที่เรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่องอาหารและโภชนาการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพิ่มขึ้นกว่าก่อนเรียนวิชาคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีผลคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน \bar{X} เท่ากับ 8.33 และ S.D เท่ากับ 3.435 ผลคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน \bar{X} เท่ากับ 24.08 และ SD เท่ากับ 3.092 และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนค่า t-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 ทั้งนี้เนื่องจากใน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีชุดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ ชุดการสอนที่มีกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ ที่มีการอธิบายจากง่ายไปยาก และแบบฝึกมีภาพและสีสรรที่ทำให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนความน่าสนใจ เนื้อหาที่มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ทำให้ง่ายต่อการเรียนรู้และจดจำเนื้อหาจึงทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่สูงกว่าก่อนเรียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ครูผู้สอนควรเอาใจใส่ในเรื่องการแบ่งกลุ่มโดยสมาชิกของแต่ละกลุ่มต้องมีนักเรียนกลุ่มเก่ง กลาง อ่อน อยู่ด้วยกันเพื่อที่จะได้ช่วยเหลือกันในการทำกิจกรรม อีกทั้งกลุ่มอ่อนจะได้มีบทบาทหน้าที่ในการทำกิจกรรมด้วย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การจัดการเรียนคณิตศาสตร์ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนการสอนในหน่วยการเรียนอื่น ๆ ด้วย

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). กรมวิชาการ. **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กรรณิการ์ เฟ่งพิศ. (2545). **การพัฒนาทักษะการแก้โจทย์ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โดยใช้สื่อประสม**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ขนิษฐา แสงภักดี. (2540). **การใช้แบบฝึกพัฒนาการเขียนสรุปความจากร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ศฤงคาร แป้นกลาง. (2538). **การสอนคณิตศาสตร์โดยใช้หลักการเรียนรู้ของจี.ดี.ฮอทท ดีสในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา บ้านป่าลาน อำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จักรพงษ์ ทองสิงห์ .(2549). **การพัฒนาชุดฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่องการบวก และการลบจำนวนเต็มสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- จรรยา จิยโชค. (2531). **โจทย์ปัญหา : สัมฤทธิ์ผลและขั้นตอนการสอน**. สารพัฒนาหลักสูตร, 10(12).12-15.
- ชาญชัย อาจินสมาจาร. (2540). **การบริหารการศึกษา**. กรุงเทพฯ : พิมพ์ดี.
- ถวัลย์ มาศจรัส.(2548). **นวัตกรรมการศึกษาชุด บทสไลด์ (Power point) คู่มือการใช้ห้องสมุดโรงเรียนกรุงเทพฯ : ธารอักษร.**
- ทิพวรรณ สุขผล .(2553).**การพัฒนาชุดฝึกทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัยปีที่ 2**.อุบลราชธานี:มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- พรณี ไชยเทพ. (2544). **การใช้แบบฝึกเสริมทักษะเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนคำในวิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4**. เชียงใหม่:มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิระยุทธ สันตะวัน .(2533).**ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6**.กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พนมวัน วรรณย์. (2542). **การสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**. ปรินญาณินทร์ การศึกษามหาบัณฑิต . สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- มยุรี พรสุวรรณ .(2553). **การพัฒนาชุดฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3**.อุบลราชธานี:มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

เขาวลัักษณ์ วีระพันธ์ .(2557). การพัฒนาชุดฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การประยุกต์

จำนวนเต็มและเลขยกกำลัง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด ปีที่ : 8 ฉบับที่ : 2
วิไลวรรณ เอื้อสุวรรณ. (2531). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทน

ในการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์การบวก ลบ คูณ หาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนอินทรมพริยอนุสรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ที่มีระดับความสามารถ
เรียนต่างกัน โดยวิธีสอนแบบวรรณกับการสอนแบบ สสวท. ปริญญาพนธ์ ศึกษา
ศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วิพารี นิวัฒน์รัมย์ .(2547). การสอนการบวกและการลบจำนวนนับไม่เกิน 20 โดยใช้

ชุดฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.สมุทรปราการ:ราชภัฏพระนคร.

สนิทิ พรหมมา. (2534). ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจทักษะการคิดคำนวณ

และทักษะการแก้โจทย์ปัญหาในวิชาคณิตศาสตร์ ในระดับประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์.

สุคนธ์ ชัยยี่น .(2549). การพัฒนาชุดฝึกทักษะวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.

อุบลราชธานี:มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

อรัญญา นามแก้ว.(2538).ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียน เจตคติต่อการ

เรียนคณิตศาสตร์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์.กรุงเทพมหานคร :มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อัศววัฒน์ กาญจนเสน.(2555).การพัฒนาคอมพิวเตอร์ช่วยสอนชุดฝึกทักษะคณิตศาสตร์

เรื่อง เศษส่วน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.อุบลราชธานี:มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

อุบลรัตน์ บุญภิรมย์.(2551). การพัฒนาชุดฝึกทักษะทางคณิตศาสตร์ เรื่องร้อยละ

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.กรุงเทพมหานคร:มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อารี บัวคุ้มภัย.(2540). การสร้างแบบฝึกเพื่อเสริมทักษะการใช้ถ้อยคำในงานร้อยแก้ว.

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย. เกษตรศาสตร์,

กรุงเทพมหานคร.

